

— Искарва официални документи, които доказватъ, че Крушковъ нѣма нужнитѣ години...

Едвамъ издума това Тачевъ, блѣсъци съ юмруци и съ моливи по банкитѣ, оглушиха думитѣ на оратора и двайсетина ржцѣ замахахъ и поискахъ отъ прѣдсѣдателя думата.

— Буря ще има! — каза Тачевъ.

Наистина, ораторътъ изненада партията на Крушкова съ внезапното и ловко атакуване Крушкова изборъ. Тя не бѣше приготвена за това. Тя кипна отъ гнѣвъ. Единъ дѣждъ обидни думи полетя възъ оратора. Той, толкова горещъ, колкото и язвителенъ, отговори съ такива.

Атмосферата се напълни съ електричество.

Много крака затропотихъ, за да заглушятъ гласътъ му.

Обадихъ се викове:

— Лъжешъ!

— Тие документи сж подложни!

— Това е подлостъ!

— Да се отложи!

— На комисията! — викахъ други.

Прѣдсѣдателятъ звънесе.

Но шумътъ се увеличаваше.

Ораторътъ, сѣ по-смѣлъ и по-дързкъ, намираше удоволствие въ това раздражение на противната партия. На нейнитѣ знакове отъ негодование, той отговаряше съ нови стрели, вѣрно пустнати и въ живо мѣсо забодени.

Привѣрженниците го ободрявахъ съ викове: „Вѣрно! „Говори!“ „Крушковъ вѣнъ!“

Врявата растеше. Прѣдсѣдателятъ, немощенъ прѣдъ този топотъ и крясъкъ, въ който несиленъ му гласъ не можеше да се чуе, ограничи се само съ сърдити махания къмъ размириците, и съ бѣсно дрънчене звънеца. Кардашеву се чинеше, че на всѣка минута ще го зафучи